

viszonyok között él, azonban aki mindezek ellenére egy nagy-subsztrátumu per viseléséhez szükséges anyagi eszközökkel nem rendelkezik.

Ezen rövid cikk keretében rá kívántam mutatni arra, hogy a szegénységi jog kérdése mily döntő fontosságú a jogegyenlőség nagy elvének fenntartása szempontjából, másrészt a mai elszegényedett társadalomban egzisztenciák sorsa fordulhat sokszor meg azon, hogy ez a kérdés igazságosan és korszerűen rendeztesék.

Ifj. dr. Dajkovich István.

A Pp. 599. §-ának judikaturájához. A hitelező, férj és feleség ellen, bértartozás miatt fizetési meghagyás kibocsátását kéri. A férj a fizetési meghagyást ellentmondással támadja meg, mert — szerinte — a hitelezővel ő jogviszonyban nem áll. A férj ellentmondása folytán a bíróság a tárgyalásra határnapot tűz ki. Időközben kiderül, hogy a bérleti szerződést az asszony kötötte és üzletberről lévén szó, nincsen egyetemlegesség. A hitelező erre a férjjel szemben a fizetési meghagyástól eláll, a feleséggel szemben pedig a fizetési meghagyást kifejezetten fenntartja. A bíróság az I. rendű alperessel, a férjjel szemben való elállást végzésben tudomásul veszi, vele szemben a pert megszüntnek mondja ki, a kitűzött tárgyalási határnapot beállítja és erről a feleket értesíti. Az eredetileg kitűzött tárgyalási határnap után néhány nappal a hitelező a II. rendű, most már egyedüli, alperes, az asszony ellen a kielégítési végrehajtás elrendelését kéri. A bíróság végzésben a „kielégítési végrehajtási kérvényt” visszautasítja, mert a végrehajtás elrendelése alapjául szolgáló fizetési meghagyás ellen az I. rendű alperes ellentmondással élt, ezen ellentmondás pedig a Pp. 599. §-ának utolsó bekezdése értelmében az II. rendű alperes javára is szolgál. A kitűzött tárgyaláson a per szünetelőbe tétetett.”

Ez a végzés több szempontból téves. Előjáróban meg kell állapítani, hogy úgy látszik megfélemedezett arról, hogy a Te. 52. §. utolsó bekezdése a Pp. 599. §-át módosítja. 1931. január 1. óta, tehát közel 3 éve a Pp. 599. §-ának utolsó bekezdése csak az egységes pertársaság esetén alkalmazható. A végrehajtás az ellentmondással nem élő adósok ellen külön-külön is elrendelhető, ha a fizetési meghagyást valamelyik adós ellentmondással támadta is meg (kivételek persze a Pp. 80. §.). Tehát elrendelendő a végrehajtás akkor is, ha egyes alperesekkel szemben a per még folyik. A bíróságnak törvényes kötelessége lett volna, a konkrét esetben megvizsgálni, hogy fennforog-e az egységes pertársaság kritériumai. A végrehajtás elrendelését pedig csupán az egységes pertársaság megállapításával tagadhatta volna meg. Ezt a bíróság elmulasztotta, tehát törvényt sértett. Az iratokból pedig épen azt állapíthatta volna meg, hogy I. rendű alperes csupán a saját nevében tagadja a

bérleti viszony fennforgását, ezért egységes pertársaságról szó sem lehet.

De különben is fonák helyzetet teremt az idézett végzés. Felperes tárgyalni, ítéletet kérni, bélyegezni köteles, mert egy valaki, aki a perben már nem szerepel, ellentmondással élt. II. rendű alperes tudva azt, hogy a bérrel valóban tartozik, a fizetési meghagyást jogszerűnek találta és az ellen semmiféle jogorvoslattal nem élt. És most megidézük tárgyalásra (mert a konkrét esetben célszerűségi okoknál fogva a felperes kénytelen volt II. rendű alperes ellen — a végzés felfolyamodása helyett — új határnapot kérni) és férjének ellentmondása neki még újabb költségeket is okoz. A Pp. 599. §-a nem alkalmazható abban az esetben, ha az ellentmondással élő fél ellentmondását visszavonja. Ép így szűnt meg az ellentmondás az összes következményeivel abban a pillanatban, mikor a bíróság a felperes elállását tudomásul vette és a pert megszüntette. Nem lehet az egyikkel szemben a pert megszüntetni és másikkal szemben a per alapját képező ellentmondást pedig hatályosnak tekinteni! (Ebből következik, hogy az eredetileg kitűzött határnapon nem is lett volna szabad az asszonnyal szemben az ügydarabot felhívni és szünetelőbe tenni.) Az ellentmondás célja az, hogy elintéztessék. Ez az ellentmondás az elállással intéztetett, kimúlt, nem élhet tehát tovább az ellentmondással nem élő volt alperestársakban.

Dr. Grossmann László.

JOGÉLET.

Fellebbezés a perköltség kérdésében az egyszerűsítési törvény alapján. Amint ismeretes az egyszerűsítési törvénynek a polgári perrendtartás 476. §-ának második bekezdése helyébe lépett 24. §-a értelmében a pénzfizetése, munkateljesítése, vagy ingó dolog kiadása iránt indított perekben fellebbezésnek csak akkor van helye, ha a fellebbezés eljárási értéke a 200 pengőt meghaladja. A felhívott törvényhelynek a Polgári Perrendtartás 476. §. 3. bekezdése helyébe lépő intézkedése értelmében pedig „az elsőbíróságnak olyan ítélete ellen, amely ellen egyebekben a fellebbezés mind a két félre nézve e paragrafus szerint ki volna zárva, egyedül a perköltség viselésének és mennyiségének kérdésében fellebbezésnek csak abban az esetben van helye, ha a megítélt perköltség összege meghaladja a fellebbezés kizárására irányadó értéket.”

Tekintettel arra, hogy a kérdéses törvényhely szövegezése homályos és abból a törvényhozó valóságos akarata nem hámozható ki, előállott az a helyzet, hogy egyrészt olyan perekben, amelyek tekintet nélkül az értékre, voltak járásbíró-